

РЕШЕНИЕ

№ 253

Гр. София, 06 юли 2023 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, първо наказателно отделение, в открито съдебно заседание на тридесет и първи март две хиляди и двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЕН ПЕТРОВ
ЧЛЕНОВЕ: ВАЛЯ РУШАНОВА
ТАТЯНА ГРОЗДАНОВА

при секретаря МАРИЯНА ПЕТРОВА
с участието на прокурора АНТОАНЕТА БЛИЗНАКОВА
като разгледа докладваното от съдия Грозданова н.д. № 200/2023 година по описа за 2023 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 346, т. 1 НПК и е образувано по касационната жалба на защитника на подс. Р. П. Б. срещу въззивната присъда № 24/13.12.2022 година по в.н.о.х.д. № 830/2022 година на Софийския апелативен съд.

В жалбата се релевират касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. Оплакванията за наличие на съществени нарушения на процесуалните правила се отнасят до аналитично-оценъчната дейност на решаващия съд, която според касатора не отговаря на изискванията на чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 5 НПК като по отношение на престъплението по чл. 288 НК направените фактически изводи почиват на предположения. Нарушението на материалния закон се свързва със субективната несъставомерност на деянията на подсъдимата Б. като престъпления по чл. 288 НК и чл. 289 НК. В условията на алтернативност се иска върховната инстанция да упражни правомощието си по чл. 354, ал. 1, т. 2 или т. 5 НПК – или да оправдае подсъдимата и за двете престъпления, като за това по чл. 289 НК се излагат съображения и за малозначителност на деянието по чл. 9, ал. 2 НК или да отмени присъдата в обжалваните части и да върне делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд.

В съдебното заседание пред ВКС подс. Б. се явява с нов защитник, който поддържа отправените с касационната жалба искания и пледира за оправдаването на подсъдимата Б. в касационното производство и за двете престъпления с аргумента, че при възприетата от съдилищата фактология подсъдимата би могла да носи дисциплинарна, но не и наказателна отговорност. Излагат се съображения за процесуална незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, относими към касационното основание по чл. 348, ал. 3, т. 2 НПК. Твърди се „огледално“ възпроизвеждане на отделни пасаж и страници от първоинстанционния съдебен

акт в мотивите на въззивната присъда във връзка с престъплението по чл. 289 НК и неяснота в решението защо при идентично възприета фактология с първоинстанционния съд и доказателствен анализ без съществени отлики, контролираната инстанция е достигнала до извод за съставомерност на деянието по чл. 288 НК, за което подсъдимата е била първоначално оправдана. Съзира се и вътрешно противоречие в обжалвания акт по отношение на престъпното посегателство по чл. 289 НК спрямо Д. и спрямо Г.-И. след като за първото подсъдимата била призната за виновна, а за второто – оправдана.

Заявените с касационната жалба оплаквания за нарушение на чл. 14, ал. 1 НПК и чл. 107, ал. 5 НПК относно обвинението по чл. 289 НК се обосновават с доводите, че въззивният съд е извел фактическите си изводи от само един пряк доказателствен източник – показанията на св. А. Д., мултиплициран в множество производни доказателства, голяма част от които се основават на слухове и коментари между колеги и на показанията на заинтересовани свидетели – административен ръководител, който не е безпристрастен поради явно заявено при разпита му негативно отношение към подсъдимата и прокурори, които са зависими от същия административен ръководител. Съдът игнорирал съобщеното от предходния административен ръководител на подс. Б., че ако е имало подобен опит за въздействие, той би имал ясен спомен за такъв инцидент и би предприел съответни мерки. Сочи се, че показанията на св. А. Д. не били подложени от решаващия съд на внимателен и прецизен анализ. В обобщение се настоява, че апелативният съд не е анализирал свидетелските показания от гледна точка на пълнота, изчерпателност, убедителност, вътрешна съгласуваност и логическа последователност, в резултат на което на едни доказателствени източници е отдадено приоритетно значение, а други са игнорирани.

С подобен характер са и оплакванията от аналитично-оценъчната дейност на въззивния съд във връзка с деянието по чл. 288 НК. Твърди се, че показанията на св. З. са оценени избирателно и фрагментарно по повод два правнозначими според защитника факти – че той не е съобщил на подсъдимата Б. в качеството ѝ на дежурен прокурор името на водача на моторното превозно средство, предизвикал пътно-транспортното произшествие и непоследователността на свидетеля по въпроса какво е съобщил за здравословното състояние на пострадалата пешеходка. Според защитника проявената от този свидетел непоследователност и колебливост в различните му разпити и противоречието му с показанията на свидетелите К. и Ш. дискредитирали в тези части показанията му. Освен това съдът е кредитирал като достоверни показанията на свидетелите Г. и Г., но анализът им бил непоследователен и ненадежден, тъй като не били обсъдени противоречията на показанията им с тези на свидетелите Е. и К..

В лична защита подс. Б. заявява, че според нея офанзивата на административния ѝ ръководител и колегите ѝ била предизвикана от спечеления от нея конкурс за повишаване в длъжност. Сочи, че от 2021 година е на постоянна длъжност в друга прокуратура и ръководството и колегите ѝ са доволни от работата ѝ, знаят за делото и ѝ оказват необходимата подкрепа.

Прокурорът от ВКП дава становище за неоснователност на касационната жалба и счита, че при формиране вътрешното убеждение въззивният съд не е допуснал заявените с жалбата съществени нарушения на процесуалните правила при анализа и оценката на събраните по делото доказателства. Сочи, че при установените по делото факти, материалният закон е правилно приложен, поради

което жалбата следва да бъде оставена без уважение, а присъдата на въззивния съд - в сила.

В последната си дума подс. Б. моли да бъде оправдана.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и провери обжалвания съдебен акт в пределите на правомощията си по чл. 347, ал. 1 НПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационната жалба е допустима - подадена е в срока по чл. 350, ал. 1 НПК, от надлежно легитимирана страна, срещу акт, подлежащ на касационен контрол на основание чл. 346, т. 1 НПК, но е неоснователна, по следните съображения:

С присъда № 2/11.04.2022 година, постановена по н.о.х.д. № 476/2021 година, Специализираният наказателен съд признал подс. Р. П. Б. за виновна в това, че в периода от 27.01.2013 година до 31.01.2013 година в гр. Благоевград склонявала длъжностно лице от прокурорските органи – А. Г. Д. – младши прокурор при Районна прокуратура Благоевград, да наруши свое служебно задължение във връзка с правораздаването, закрепено в разпоредбата на чл. 14, ал. 1 НПК, като прекрати наказателното производство по ДП № 66/12 година по описа на ОДМВР – Благоевград, пр. пр. № 978/12 г. по описа на РП – Благоевград, по което наказателно производство А. Г. Д. осъществявала функция на наблюдаващ прокурор и на основание чл. 289 НК и чл. 55, ал. 1, т. 1 НК наложил наказание лишаване от свобода за срок от шест месеца, условно, с изпитателен срок от три години по чл. 66, ал. 1 НК като я оправдал по обвинението да е склонявала Д. да наруши служебното си задължение по чл. 46, ал. 1 НПК, както и за периода от 01.01.2013 година до 26.01.2013 година и по правната квалификация на деянието ѝ по чл. 26, ал. 1 НК.

Със същата присъда Специализираният наказателен съд оправдал подсъдимата по повдигнатите ѝ пред съда обвинения и за извършени други три престъпления - по чл. 283 НК – затова, че на неустановена дата през месец октомври 2013 година в гр. Благоевград, като длъжностно лице – прокурор в Районна прокуратура Благоевград, е използвала служебното си положение, за да набави за П. П. К. противозаконна облага, по чл. 288, пр. 2 НК – затова, че на 25.06.2015 година в гр. Благоевград, като орган на власт – прокурор в Районна прокуратура Благоевград, осуетила наказателно преследване срещу В. Г. Е. с цел да го избави от наказание, което му се следва по закон за деяние по чл. 343, ал. 1, б. „б“, вр. чл. 342, ал. 1 НК и по чл. 289 НК – затова, че на неустановена дата в периода от 01.07.2016 до 05.07.2016 година в гр. Благоевград склонявала длъжностно лице от прокурорските органи – Ц. Ж. Г. – И., прокурор при Районна прокуратура Благоевград, да наруши свои служебни задължения във връзка с правораздаването, произтичащи от разпоредбите на чл. 14, ал. 1 и чл. 46, ал. 1 НПК и като наблюдаващ прокурор по ДП № 440/15 година на О1 РУ – Благоевград, пр. пр. №1938/15г. на РП – Благоевград да прекрати наказателното производство.

По протест на прокурор от Специализираната прокуратура срещу оправдателната част и жалба на защитника на подс. Б. срещу осъдителната част, присъдата била проверена от Софийския апелативен съд. С присъда № 24/13.12.2022 година по в.н.о.х.д. № 830/2022 година, въззивният съд отменил първоинстанционния съдебен акт в частта относно оправдаването на подс. Б. по чл. 288, пр. 2 НК и на основание чл. 336, ал. 1 т. 2 НПК я признал за виновна в това, че на 25.06.2015 година в гр. Благоевград, като орган на власт – прокурор в Районна

прокуратура Благоевград, осуетила наказателно преследване срещу В. Г. Е. с цел да го избави от наказание, което му се следва по закон за деяние по чл. 343, ал. 1, б. „б“, вр. чл. 342, ал. 1 НК и при приложение на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК наложил наказание шест месеца лишаване от свобода, условно, с три годишен изпитателен срок по чл. 66, ал. 1 НК. В останалата част първоинстанционната присъда била потвърдена. Съдът определил на подс. Б. и общо наказание от шест месеца лишаване от свобода за престъпленията по чл. 289 НК и чл. 288, пр. 2 НК, чието изтърпяване отложил на основание чл. 66, ал. 1 НК за срок от три години.

С оглед съдържанието на касационната жалба и развитите към нея в допълнение доводи от защитника на подс. Б. по повод престъплението по чл. 289 НК, за което подсъдимата е била призната за виновна и от двете инстанции, следва да се посочи, че съгласно чл. 347, ал. 1 НПК в обхвата на касационната проверка попада само тази част от въззивната присъда, с която е отменено оправдаването на подсъдимата Б. и тя е призната за виновна в извършването на престъпление по чл. 288, пр. 2 НК, както и частта, с която е потвърдено признаването ѝ от първоинстанционния съд за виновна по чл. 289 НК, за това че е склонявала св. Д. да наруши свое служебно задължение във връзка с правораздаването. Частта, в която Софийският апелативен съд е потвърдил оправдаването на подс. Б. за второ престъпление по чл. 289 НК, свързано със склоняването на св. Г.-И. да наруши свое служебно задължение във връзка с правораздаването, е извън обхвата на касационния контрол, след като липсва надлежно сезиране на ВКС с жалба или протест. По тази причина оплакването на защитника на подсъдимата Б. в заседанието пред касационната инстанция за съществуващо противоречие между правните изводи на контролирания съд по отношение на двете престъпни посегателства по чл. 289 НК, е непроверимо и не подлежи на обсъждане.

Оплакванията за допуснати от въззивната инстанция съществени нарушения на процесуалните правила следва да бъдат разгледани приоритетно, тъй като ако такива действително са налице, не би могло да се обсъжда наличието на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК. Преценката дали материалният закон е правилно приложен е обусловена от това дали аналитично-оценъчна дейност на решаващия съд е извършена при спазване на процесуалните правила по чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 5 НПК, защото се свързва с това дали установените от контролирания съд факти правилно са подведени към съответстващата им материалноправна норма.

По обвинението за престъпление по чл. 289 НК:

В касационната жалба оплакването за допуснато от апелативния съд нарушение на чл. 14, ал. 1 НПК по повод на деянието по чл. 289 НК само е маркирано като се твърди, че решаващият делото състав на въззивния съд не е изследвал обективно, всестранно и пълно всички обстоятелства по делото. Данни в негова подкрепа не са посочени, а такива не се съдържат и в допълнението към касационната жалба, подадено след изготвянето на мотивите на въззивната присъда. Аргументи в подкрепа на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, касаещи нарушения на чл. 14, ал. 1, чл. 107, ал. 5 и чл. 348, ал. 3, т. 2 НПК се излагат от встъпилия в производството пред касационния съд нов защитник, но те са неоснователни.

Поначало, не съществува законова забрана за извеждане на фактическите изводи само въз основа на едно пряко доказателство, което е достоверно и достатъчно за разкриване на обективната истина по делото. По-важното е, че твърдението, че единствен пряк доказателствен източник са единствено

показанията на св. А. Д., които са мултиплицирани в множество други производни доказателства, съдържащи се в показанията заинтересовани свидетели – небезпристрастен административен ръководител и зависими от него прокурори, е некоректно и не се подкрепя от материалите по делото. Възприетите от решаващите съдилища фактически данни, съдържащи се в показанията на св. Г.-И. – че св. Д. е споделила с нея в качеството ѝ на наставник за двата си телефонни разговора с подс. Б. и за тяхното съдържание, че подс. Б. се е свързала с Г.-И. чрез мобилно приложение и е настоявала пред нея именно в битието ѝ на наставник на св. Д., чиято функция е да подпомага и наставлява младшия магистрат, че наказателното производство по ДП № 66/12 година по описа на ОДМВР – Благоевград, пр. пр. № 978/12 г. по описа на РП – Благоевград, водено срещу Н. В. за престъпление по чл. 209 НК следва да бъде прекратено, тъй като се касае за гражданско-правен спор, както и че на следващия ден пряко и непосредствено е възприела обаждането на подсъдимата и проведения от нея разговор със св. Д. по същия въпрос, съдържат както преки и косвени, така и първични и производни доказателства. Съдилищата по фактите подробно са обсъдили показанията на св. Д. и св. Г.-И. както поотделно, така и в тяхната взаимосвързаност, преценили са ги от гледна точка на тяхната последователност, логичност, устойчивост във времето, вътрешна и взаимна непротиворечивост, проследили са връзката им с писмените доказателства, установяващи фактите, че подс. Б. е била наблюдаващ прокурор по посоченото досъдебно производство преди командироването ѝ в СРП, че го е прекратила с постановление на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК и че това постановление е било отменено при осъществения съдебен контрол от районния съд и с основание са ги кредитирали като достоверни доказателствени източници.

Не отговаря на действителното положение по делото, че решаващите съдилища са игнорирали съобщеното от предходния административен ръководител на подс. Б. – св. С.. Поначало игнорирането на доказателствен източник означава той да не е обсъден от решаващите съдилища. В конкретния случай това не е така. Видно е от мотивите на първоинстанционния съдебен акт (л. 364 от н.о.х.д.), че СпНС подробно е анализирал доказателствената стойност на показанията на посочения свидетел и е изложил убедителни и логични аргументи защо заявената липса на спомен не би могла да опровергае показанията на св. Д. в частта им, че е споделила с тогавашния си административен ръководител за разговорите си с подс. Б. и настояването ѝ наказателното производство да бъде прекратено. Този анализ на доказателствената съвкупност е утвърден от въззивния съд, който на свой ред е приел за осъществил се факт, че св. Д. е уведомила св. С. (л.28 от в.н.о.х.д.).

Що се отнася до оспорването пред върховния съд на оценката за достоверност, дадена от решаващите съдилища на показанията на свидетелите-прокурори и св. К., техен административен ръководител, с аргумент, че тя е била безрезервна и не са взети предвид заинтересоваността на свидетелите, които излагали негативна фактология, свързана с други случаи, както и зависимостта в известна степен на кариерното им развитие като редови прокурори от административния им ръководител, то е неоснователно. Въпросът за заинтересоваността на св. Д. и св. Г.-И., съответно за предприетите от св. К. действия като административни ръководител за реализиране на дисциплинарната отговорност на подсъдимата Б. в преследване на цел тя да бъде дискредитирана и освободена от съдебната система поради лична и професионална нетърпимост между нея и двете свидетелки, е бил поставен за обсъждане и пред двете инстанции по фактите и е получил обстоен отговор в първоинстанционния съдебен акт, който

е изцяло споделен от въззивната инстанция (л. 364-366 от н.о.х.д., л. 32 гръб от в.н.о.х.д). Освен това неоснователно се твърди, че на показанията на свидетелите е даден безрезервен кредит, при положение че в резултат на обсъждането им в тяхната взаимовръзка, съдилищата са приели, че показанията на св. К., свързани с възпроизведена от него информация за поддържани от подсъдимата контакти с лица от така наречения „криминален контингент“ са недостоверни, основаващи се на слухове и на субективното мнение на свидетеля.

Неоснователно е и оплакването за процесуалната незаконосъобразност на обжалваната присъда, изразила се във възпроизвеждане в мотивите ѝ на отделни пасаж и страници от първоинстанционния съдебен акт. Посочените от защитника страници, в които е открито подобно съвпадение, се отнасят до изложените от съдилищата правни изводи за обективната и субективна съставомерност на деянието на подс. Б. по чл. 289 НК. Коректният им прочит сочи, че въззивният съд не е осъществил буквален препис на мотивите на СпНС, но дори да беше сторил това, след като двете инстанции самостоятелно една от друга въз основа на едни и същи доказателствени източници са установили едни и същи факти и са достигнали до идентични правни изводи за приложимия материален закон, подобно и то частично словно съвпадение в мотивите на съдебните актове не е процесуално незаконосъобразно и не е касационно основание по чл. 348, ал. 3, т. 2 НПК.

ВКС не дължи отговор на оплакванията, че апелативният съд не е анализирал свидетелските показания от гледна точка на пълнота, изчерпателност, убедителност, вътрешна съгласуваност и логическа последователност и че на едни доказателствени източници е отдал приоритетно значение, а други е игнорирал. В тяхна подкрепа защитата не е ангажирала данни, а касационната проверка за разлика от въззивната няма служебен характер.

В обобщение апелативният съд стриктно е следвал процесуалните правила по чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 5 НПК - извършил е самостоятелен анализ на доказателствената съвкупност, изложил е ясно и без логически противоречия кои факти намира за доказани и въз основа на кои доказателства и доказателствени средства, което позволява да бъде проследен начина на формиране на вътрешното му убеждение.

При установените по несъмнен начин с годни доказателствени средства фактически положения от двете инстанции, материалният закон е приложен правилно с осъждането на подс. Б. по чл. 289 НК.

Съдържанието на разговорите, които подсъдимата Б. е провела със св. Д., подробно посочени в мотивите на въззивния акт (л. 28) съответстват на изпълнителното деяние „склоняване“ по чл. 289 НК. С категоричност те са форма на психическо въздействие от страна на подсъдимата, насочено към мотивирането на св. Д. като наблюдаващ прокурор по досъдебното производство да наруши служебните си задължения по чл. 14, ал. 1 НПК и да реши делото по начин противен на вътрешното ѝ убеждение, който вече е била формирала след запознаването с материалите по досъдебното производство в периода след първия и преди втория ѝ разговор с подс. Б..

Изложените в касационната жалба съображения за субективна несъставомерност на деянието на подсъдимата Б., допълнени в заседанието пред касационния съд с аргумент, че при възприетата по делото фактология подсъдимата би могла да носи дисциплинарна, но не и наказателна отговорност, са неприемливи.

Поначало за субективната съставомерност на деянието на подс. Б. по чл. 289 НК е без значение дали тя самата е била убедена, че именно нейното становище е правилното. Отделен въпрос е, че неговата неправилност вече е била установена от районния съд с отмяната постановлението за прекратяването на наказателното производство по ДП № 66/12 година по описа на ОДМВР – Благоевград, пр. пр. № 978/12 г. по описа на РП – Благоевград. Правнозначимият факт е знанието на подсъдимата за това какво е вътрешното убеждение по това досъдебно производство на младшия прокурор Д., което е установено от решаващите съдилища по несъмнен начин. И след като всички наказателно отговорни лица следва да се въздържат от оказването на въздействие върху психиката на лицата, осъществяващи правораздавателна дейност при изпълнение на служебните им задължения, то това в още по-голяма степен се отнася за самите магистрати по отношение на делата, разглеждани и решавани от техните колеги.

Въпросът за малозначителността на обществената опасност на деянието на подс. Б., която била явно незначителна, е бил поставен пред въззивния съд и е получил законосъобразен отговор, който касационната инстанция изцяло споделя и не намира за нужно да го преповтаря. Същественото е, че той не може да бъде пререшен от касационния съд по изложените в касационната жалба аргументи. Престъплението по чл. 289 НК е от категорията на формалните и не изисква настъпването на резултат, поради което степента на обществена опасност на деянието не отпада, нито става явно незначителна, затова защото св. Д. е отстояла позицията си и внасяйки обвинителен акт, е постигнала реализиране на наказателната отговорност на привлеченото към нея лице или пък защото подс. Б. след като е научила как възнамерява да постъпи свидетелката не е провеждала повече разговори в опит да я убеди в друго решение. Изтеклият продължителен период от датата на деянието също не променя неговата степен на обществена опасност, след като се касае за посегателство върху обществените отношения свързани с правораздавателната дейност, която следва да бъде подчинена само на закона и на вътрешното убеждение на правораздавателните органи, изградено върху доказателствата и което посегателство е осъществено от магистрат. Този срок, както и данните за личността на подсъдимата в този случай имат отношение единствено към индивидуализацията на наказанието.

По обвинението в престъпление по чл. 288 НК:

Не са налице претендираните в касационната жалба и допълнени в заседанието пред касационния съд пороци в аналитично-оценъчната дейност на въззивната инстанция, които се обосновават от защитниците с нарушение на чл. 14, ал. 1, чл. 107, ал. 5 НПК и изграждане на фактическите изводи на основата на предположения.

Апелативният съд, изпълнявайки задължението си да провери изцяло невлязлата в сила присъда на СпНС, е извършил собствен анализ на доказателствените източници, свързани с обвинението на подс. Б. по чл. 288 НК и не се е съгласил с първостепенния съд, че показанията на св. Г., които са били с най-голяма доказателствена стойност по това обвинение поради тяхната информативност, са останали изолирани, неподкрепени от никакви доказателствени източници и опровергани от показанията на свидетелите Е. и К., които отричат да са разговаряли помежду си, а К. – и да се е обаждал на подс. Б.. Изследвайки показанията на св. Ш. и Т., а така също и на св. К., контролираната инстанция е достигнала до друг извод - че показанията на св. Г. не са изолирани от доказателствената маса и че в тяхна подкрепа са показанията на посочените трима

свидетели. Въз основа на тези показания САС е извел нови фактически положения, с каквото правомощие разполага във въззивното производство и според които св. Е., който причинил ПТП на пешеходна пътека, от което е пострадала пешеходката Т., се е обадил на колегата си - св. К., за когото всички знаели, че е в близки отношения с подс. Б., обяснил му за случилото се, потърсил съдействие от него и след проведения разговор се успокоил. След като са установени нови фактически положения, твърдението на защитата на подсъдимата за идентичност на възприетата от съдилищата фактология и за доказателствен анализ без съществени отлики, е некоректно. Изложените в касационната жалба аргументи, че липсват други доказателства за проведените разговори, както и че съдът е пропуснал да анализира липсата на доказателства за проведен от Б. и К. телефонен разговор, не сочат на пороци в аналитично-оценъчната дейност на контролираната инстанция. Така формулирано оплакването е за необоснованост, която не е самостоятелно касационно основание по чл. 348, ал. 1 НПК. Не може да бъде възприета и тезата, че контролираният съд е направил изводите си относно пълната хронология на събитията по предположения, след като липсвали доказателства за проведен между Б. и К. телефонен разговор. При приетите от въззивния съд за установени по делото факти - че подсъдимата Б. е била дежурният прокурор, на когото разследващият полицай З. е докладвал за ПТП с пострадала пешеходка на пешеходна пътека, че виновникът за ПТП е потърсил помощ от св. К., защото той бил в близки отношения с прокурор Б., че подсъдимата е била информирана от разследващия полицай, че пострадалата е приета в болница с траматично увреждане, че подсъдимата е разпоредила противно на установената практика в районната прокуратура как се процедира при пътно-транспортни произшествия вместо да започне досъдебно производство с първо действие по разследване оглед на местопроизшествие виновникът за ПТП да бъде „минат по КАТ“, че подсъдимата е проявила по-късно интерес към започналото под надзора на св. Г.-И. досъдебно производство, по което Е. е следвало да бъде привлечен като обвиняем и се е интересувала от възможността то да бъде прекратено по искане на пострадалия, изводът му, че К. и подсъдимата Б. са провели разговор във връзка с настъпилото ПТП, е логичен, тъй като се основава на правилата на формалната логика.

Не може да бъде споделено оплакването на защитника, направено в касационното производство, че анализът и оценката на въззивния съд на показанията на св. З. е избирателен и фрагментарен по повод два правнозначими според касатора факти – че свидетелят не съобщил на подсъдимата Б. в качеството ѝ на дежурен прокурор името на водача на моторното превозно средство, предизвикал пътно-транспортното произшествие и непоследователността на свидетеля по въпроса какво е съобщил за здравословното състояние на пострадалата пешеходка. Така формулирано, то също е оплакване за необоснованост, което е и невярно, тъй като съдът изрично е посочил, че поради противоречивите показания на св. З., К. и Ш. не може да установи какво точно и по какъв начин е съобщено на подсъдимата за причиненото на пострадалата увреждане, но приема за несъмнено доказано, че тя е била уведомена за нанесеното траматично увреждане на пострадалата с медицински термини.

Не отговаря на действителното положение по делото и твърдението, че въззивната инстанция е дала кредит на доверие на свидетелите Г. и Г., като не е взела предвид промяната в показанията им и противоречието им с показанията на свидетелите Е. и К.. Видно е от съдебния акт (л. 36 в.н.о.х.д), че САС не е счел за достоверни показанията на Г., а що се отнася до тези на свидетеля Г., съдът ги е

обсъдил, както бе посочено по-горе във взаимовръзката им с други гласни доказателства и е приел, че те, за разлика от опроверганите от други доказателства показания на Е., са достоверни.

В обобщение - и за това престъпление въззивният съд не е допуснал нарушения на процесуалните правила във връзка със събирането, анализа и оценката на доказателствената маса. САС е извършил самостоятелен анализ на доказателствената съвкупност, изложил е ясно и без логически противоречия кои факти намира за доказани и въз основа на кои доказателства и доказателствени средства, което позволява да бъде проследен начина на формиране на вътрешното му убеждение, а доколкото за престъплението по чл. 288 НК контролираната инстанция се е произнесла с нова въззивна присъда, постановеният съдебен акт отговаря на изискванията по чл. 305, ал. 3 НПК.

Искането на защитата за касиране на решението на Софийския апелативен съд поради наличието на основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК и ВКС да оправдае подс. Б. е неоснователно. Касационната проверка за правилното приложение на закона е свързана с преценката дали установените от контролирания съд факти правилно са подведени към съответстващата им материалноправна норма. ВКС е съд по правото и не може в касационното производство да установява нови фактически положения извън случаите на чл. 354, ал. 5 НПК. Въззивната инстанция е последната по установяване и приемане на правно релевантните факти и когато при събирането и преценката на доказателствата не са допуснати нарушения на процесуалните правила и вътрешното убеждение на въззивния съд е основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, за касационната инстанция фактите са такива, каквито са приети от него. Затова ВКС може да оправдае подсъдимата, каквото е искането и на двамата защитници, само когато установените от въззивната инстанция факти сочат на основанията по чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК – деянието не е извършено или не съставлява престъпление.

При установената по делото фактология – че подсъдимата Б. в качеството ѝ на дежурен прокурор, а следователно – и на орган на власт, е разпоредила вместо да започне досъдебно производство с първо действие по разследване – оглед на местопроизшествие, каквато е трайно установената практика в районната прокуратура Благоевград в случаите на пътно-транспортни произшествия, да бъде ангажирана административно-наказателната отговорност на св. Е. за допуснато нарушение по ЗДВП, след ходатайството в негова полза на св. К. и преди да бъде изяснен вида на телесното увреждане на пострадалата чрез задължителната за това по силата на чл. 144, т. 2 НПК експертиза – материалният закон е приложен правилно и деянието на подс. Б. е съставомерно от обективна и субективна страна по чл. 288, пр. 2 НК. Подсъдимата е осъществила формата на изпълнително деяние по чл. 288 НК – осуетяване на наказателното производство, защото е създала пречки за своевременното ангажиране на наказателната отговорност на св. Е., както и за обезпечаване на нужни за наказателното производство доказателства, които биха могли да бъдат събрани чрез оглед на местопроизшествието. Установената от САС фактическа обстановка и най-вече фактите, от които решаващият съд е извел прекия умисъл и специалната цел на подсъдимата, подробно коментирани в мотивите на съдебния акт (л. 43-44 в.н.о.х.д), не позволяват изобщо да се обсъжда хипотезата на извършено от подс. Б. дисциплинарно нарушение и оправдаването ѝ от касационния съд на това

основание, още по-малко – защото извършеното от нея деяние не е престъпно поради обективна или субективна несъставомерност.

По изложените съображения и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивната присъда № 24/13.12.2022 година, постановена по в.н.о.х.д. № 830/2022 година по описа на Софийския апелативен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.